

Το κέντρο του προβλήματος της μη αλλαγής του κόσμου, είναι το πλεόνασμα ευχών και έλλειμμα καλών έργων (πρωτοπρεσβύτερος π. Αντώνιος Χρήστου, Θεολόγος - ΜΑ (Ορθόδοξη Θεολογία) ΕΑΠ)

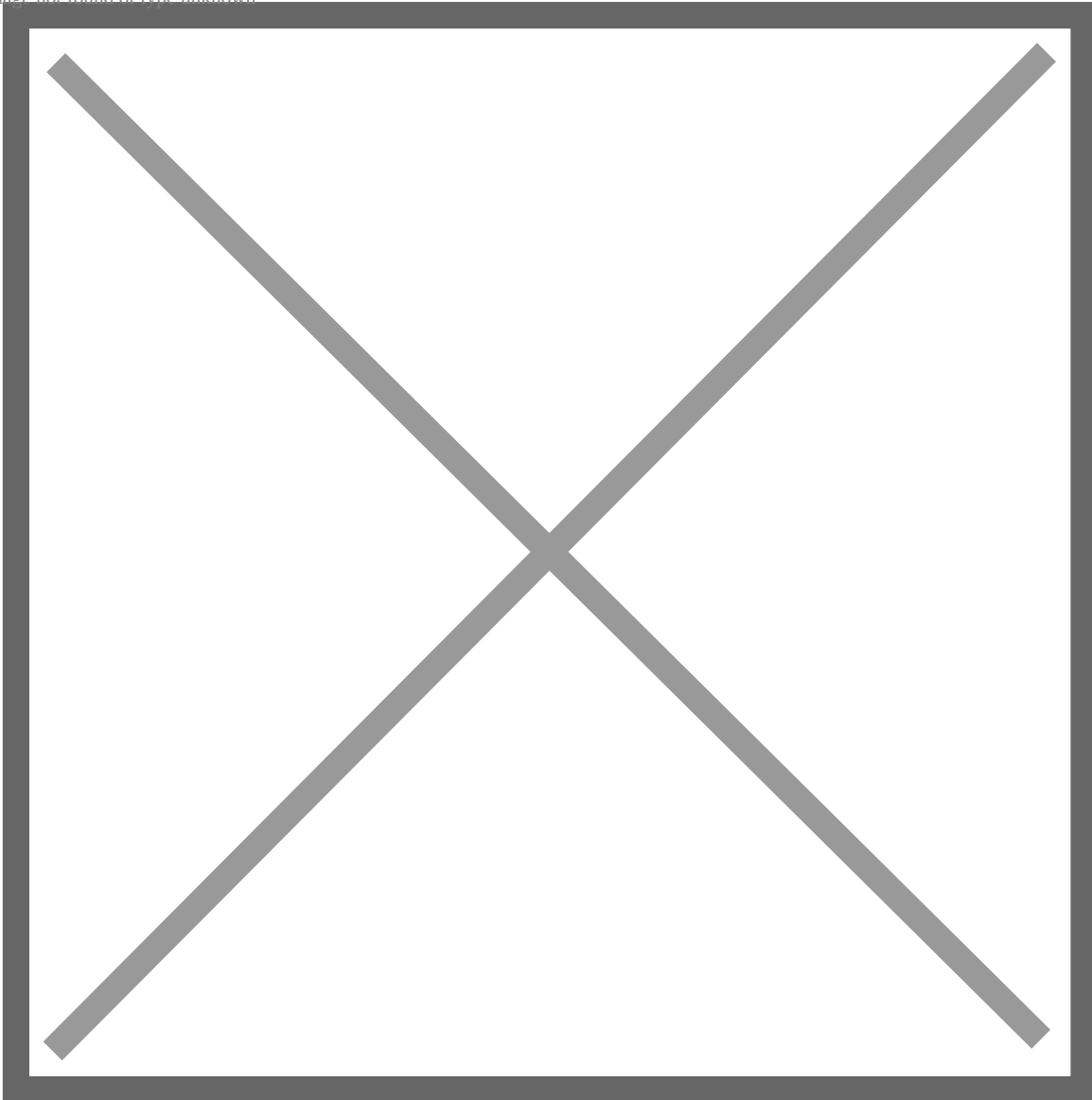
/ [Πεμπτουσία](#)

Αγαπητοί μου Αναγνώστες, με τη χάρη Του Θεού, συναντιόμαστε ξανά, στις αρχές ενός νέου έτους, λίγα εικοσιτετράωρα όπου έφυγε ένα προηγούμενο. Έχουμε βρεθεί και στο παρελθόν σε τέτοιο σημείο και έχουμε μιλήσει και αναφέρει σκέψεις και προτάσεις, για μια καλύτερη χρονιά σε όλους τους τομείς. Στο πρώτο άρθρο μας, για τη νέα χρονιά του 2019 μετά Χριστό (ή καλύτερα για εμάς με Χριστό), θα αναφερθούμε σε αυτό που αναφέρει και ο τίτλος μας. Σίγουρα στο να ανταλλάσουμε ευχές με όλους, είναι μια ωραία και ευγενική συνήθεια που αρέσει σε όλους μας, αλλά όταν αρκεστούμε μόνο σε αυτό, μετατρέπεται μακροπρόθεσμα σε μια τουλάχιστον να το πούμε παθογένεια που δυστυχώς είναι διαχρονική και καθολική και κυρίως επειδή δεν ενοχλεί είναι δυσδιάκριτη! Αν καθίσουμε και αναλύσουμε το πόσες ευχές είπαμε ή λάβαμε προφορικά, γραπτά, εικονικά (μέσα από το διαδίκτυο ή τα κινητά μας) θα

διαπιστώσουμε ότι από ευχές χορτάσαμε, από έργα όμως πάσχουμε και πεινάμε.

Image not found or type unknown

Ας πάρουμε όμως τα πράγματα από την αρχή : Αν ανατρέξουμε σε ένα οποιοδήποτε ετυμολογικό λεξικό, θα διαπιστώσουμε ότι ευχή κυρίως σημαίνει : α) την προφορική έκφραση της επιθυμίας και της ελπίδας για κάτι που θέλουμε να συμβεί στο μέλλον, β) η ευλογία (πχ των γονιών: έχε την ευχή μου) γ) τυπική έκφραση που λέγεται ή γράφεται σε γιορτές ή πριν από ένα σημαντικό γεγονός και δ) παράκληση- δέηση που διαβάζεται από έναν ιερέα. Σε αυτές τις σημασίες και έννοιες της ευχής, διαπιστώνουμε δύο κατευθύνσεις : Στο πρώτο και στο τρίτο, να έχει να κάνει από εμάς με κατεύθυνση τους άλλους, ενώ το δεύτερο και το τέταρτο, από τους άλλους με κατεύθυνση προς εμάς. Η διαφορά του δεύτερου βέβαια είναι ανθρωποκεντρική, ενώ της τετάρτης κατηγορίας είναι θεοκεντρική. Αυτά τα τονίζουμε και υπογραμμίζουμε ιδιαίτερα, για να μη νομίζει κανείς ότι η

Εκκλησία απλά εύχεται και προσεύχεται, χωρίς να κάνει κάτι άλλο, ίσα-ίσα που η ποιμαντική της (το πολυποίκιλο έργο που παράγει προς τον πάσχοντα άνθρωπο) γίνεται πάντα, με την έλκυση της Θείας Χάρης, από τα μυστήρια και τις Ακολουθίες της Εκκλησίας. Ο Χριστός μας το τονίζει έντονα αυτό : ότι χωρίς εμού ου δύνασθε ποιείν ουδέν. (Ιω. 15,5). Μας είναι άλλωστε γνωστή και η άλλη φράση : από Θεού άρξασθαι ! Από εκεί ξεκινούμε λοιπόν και στη συνέχεια προχωράμε και καλλιεργούμε και ανθρωπίνως.

Το πρόβλημα δεν είναι λοιπόν, ότι ευχόμαστε κάτι. Το πρόβλημα είναι να μη μένουμε μόνο εκεί. Σε ότι εξαρτάται από εμάς, αξίζει να κάνουμε αυτό που έλεγαν και οι Αρχαίοι πρόγονοι : «συν Αθηνά και χείρα κίνει». Αναλυτικότερα αξίζει να γνωρίζουμε ότι στους μύθους του Αισώπου αναφέρεται ότι η φράση ειπώθηκε από κάποιο ναυαγό (πλούσιο Αθηναίο), ο οποίος, αντί να επιχειρήσει να κολυμπήσει για να σωθεί, έκανε παρακλήσεις στη θεά Αθηνά να τον γλιτώσει χωρίς αυτός να κάνει την παραμικρή προσπάθεια να σωθεί. Πολλές φορές στη ζωή μας, είμαστε και εμείς σαν αυτό το ναυαγό. Έχουμε τα μικρά ή μεγάλα που μας αντιστοιχούν και έχουμε ευθύνη να πράξουμε, αλλά μας αρέσει να στρουθοκαμηλίζουμε ή να έχουμε απαιτήσεις να κάνουν οι άλλοι αυτά που μας αντιστοιχούν και μάλιστα αρκετοί προφάσεις ευσεβείας, τα αποδίδουν και στο Θεό.

Αλήθεια δεν είναι αντιφατικό να ευχόμαστε να επικρατήσει παγκόσμια ειρήνη, αλλά να επιτρέπουμε με την ψήφο μας ή την σιωπή μας, στα γεωπολιτικά συμφέροντα των κρατών, να επικρατεί και να βασιλεύει ο νόμος του ισχυρού εις βάρος των αδυνάτων; Πως εγώ στη κοινωνία που ζω καταπιέζω υφισταμένους μου

ή άλλους συνάδελφούς μου; Δεν είναι αντιφατικό να εύχομαι να επικρατήσει υγεία, την ίδια στιγμή που το ευχόμαστε συνήθως να βρισκόμαστε ή γινόμαστε μετά από λίγο, κάτω από την επήρεια αλκοόλ και ένα σωρό γαστρονομικών υπερβολών και "εορταστικών" παραβάσεων; Πως θα έχω υγεία, όταν κάνω από τα αντίθετα που θέλει η φυσιολογία του ανθρώπινου οργανισμού; Δεν είναι αντιφατικό να θέλω να επικρατήσει η αγάπη, χωρίς όμως να καλλιεργώ την ταπείνωση και ο αυξημένος εγωισμός μου, αδυνατεί να δει τον άλλον ως ισότιμο, αλλά ως κτήμα για χρήση, να πάρουμε κάτι από αυτόν (και όχι συνήθως να προσφέρουμε σ' αυτόν); Δεν είναι αντιφατικό να θέλω την ευτυχία, αλλά στη πράξη να την ταυτίζω με τον καταναλωτισμό, τα πολλά χρήματα, τις επίγειες απολαύσεις και τις ηδονές, που φέρνουν προσωρινή τέρψη στον άνθρωπο, γρήγορα όμως τον αποδομούν και τον καταποντίζουν; Τέλος, δεν είναι αντιφατικό να έχω την απαίτηση να αλλάξει κάτι στην ζωή μας, όταν στη πράξη εννοούμε να αλλάξουν όλα και όλοι, αλλά ούτε μία σπιθαμή από τον δικό μας χαρακτήρα και τα δικά μας θέλω;

Αν λοιπόν αδελφοί μου, κλείνοντας και το πρώτο άρθρο μας στο νέο έτος, θέλουμε πραγματικά να αλλάξει και να βελτιωθεί κάτι το 2019, αλλά και γενικότερα, όσα χρόνια επιτρέψει στη ζωή μας ο Θεός να ζήσουμε ακόμη, ας προσπαθήσουμε να κάνουμε όλοι σωστά και καλά, αυτό που μας αναλογεί και αντιστοιχεί. Ο Επίσκοπος στην Επισκοπή του, ο Εφημέριος στην Ενορία του, ο διακονών Ενορίτης στο πόστο που του έχει εμπιστευθεί η Ενορία και όλοι μαζί, στη χώρα και τον κόσμο στον οποίο ζούμε. Αν τα κάνουμε όλα αυτά πρακτικά, τότε θα ευχηθούμε και γι αυτά που δεν μας αντιστοιχούν και εξαρτώνται από τους άλλους ανθρώπους ή τον Θεό αποκλειστικά. Ας κάνουμε το λίγο, αλλά όλοι μαζί! Παρά το πολύ, να το κάνουν όμως λίγοι! Τότε είναι σίγουρο ότι το 2019 θα είναι καλύτερο από το 2018. Ακόμη και αν δεν είναι θα έχουμε την ικανοποίηση ότι τουλάχιστον από τη μεριά μας το προσπαθήσαμε...! Καλή καρποφόρα και ευλογημένη χρονιά αδελφοί μου!

Πρώτη δημοσίευση: εφημερίδα Κιβωτός της Ορθοδοξίας